

השליח שעשה פרק שישי מעילה

כא.

עין משפט
נר מצוה

ו א ב מיי פ"ו מהל' מעילה
הלכה א:
א ג מיי שם הלכה ה:
ה ד מיי שם הלכה ו:
ז ה [מיי] שם הל' ארבע עשר
י"ז מיי רבן יוחנן בן עזאי [ד']
י"ו מיי פ"א מהלכות
טוומאט ארבעין הלכה ח
וטבאחמיי:
י ז מיי פ"ו מהלכות
עירובין הלכה כב ע"ש
א"ח סימן מט ע"פ מ:
יא ח ט מיי פ"א מהל'
מעילה הלכה ה:
יב י מיי שם הלכה ג:
יג ב מיי שם הלכה ד:

לעזי רעש"י

טסק"א [טשק"א]. תיק.

מוסף רע"י

הבא לו מן החלול. **ושגב**
 וזו שם מעות של הקדש **ושגב**
 וזו ציטת סבור שכן שמו
 (ד'רמב"ן ד'רמב"ן). **והביא** לו
 מחלולו (ד'רמב"ן). **אלהיה**
 דבר. **מכס** זה אלה מכסו
 וזהו שם מעל. **בשעה** זו
 שעה שלם שלחמו **זה** שם
 שלם שעה שלחמו
 (ד'רמב"ן ד'רמב"ן). **הקדש**
 חזוני מעל לכשרוציא.
 דקדקו היה חזוני. **אכל** את
 הקדש ויטעו אלו מחזיקי מעלה
 (ד'רמב"ן ד'רמב"ן). **נבט** זה
 קוף ופלו שם עמיס **הקדש**
 מלומד. **קוף** ופלו שם עמיס
 (ד'רמב"ן ד'רמב"ן). **נבט**
 בשעה זו שכן של קדש
 זה אכל עיט אלה מעל **נבט**
 דבר שלח. **והאכל**
 השליח **הקדש** **השליח**
 (ד'רמב"ן ד'רמב"ן). **נבט** זה
 שם שכן אל שגב **הקדש**
 דקדקו שלח מעל ששאל
 מעות הקדש לחולין. **ואכל** זה
 נבט בשעה זו שכן שלח
 ענין. **ואחריכך** שלח מעל
 שחלו על זה. **אכל** ששאל
 ואחריכך שלח מעל
 אשכל כל המורה סוף דלון
 שלח מעל ענין השאלה
 את מחזיקי (ד'רמב"ן ד'רמב"ן). **והקדש**
 זה דבר דבר. **דלון** זה אל
 שם **דלון** **דלון**
 דלמחין **דלון**
 וזה שם שלח
 (ד'רמב"ן ד'רמב"ן).

שיטה מקובצת

אן הבא. עי' תוס' ב"מ
(דף מז ע"ג) ד"ה מי:
ס עשו שלחותן אות ר'
נמחק: ג שלחותן חנוני
מעל לכשצויה אות ר'
נמחק: ז אמר לו הבא כר'
מאי קמ"ל דברים שבלב:
ס עשו כר' והא: ו מתיבת
ואמר עד חיבת הרי
נמחק: ו פרוטה ואמר לר'
ס בכולה נרות או בכולה
פתילות או: ט באחת.

ע"י חיות סדוקה (ה'ט
 ע"י) לא אשר לילוחות:
 ואל מחבת קודם דחבת
 קודם שנעשה בר מחבת:
 ואל שציל החנונית ברח:
 שציעה נאמר: "ס' בעה"ב
 שבעשה לילוחות: וס'
 ואל חלקוסקא ולא פירש כר:
 "אשר שורר עור" ואל פירש כר:
 "אשר ומהא לא תרמי מ"מ"
 ודפסרפס בנאמר: "ס' החנונית
 ואל מעל לכל דמתי מיי"
 ואל רכל דת דמתי מיי"
 ואל האב אמר הכל:
 "ס' מעלו בפורות האב שאל
 ואלק ורביא ב" חלוק ואל
 שכלב ובפ' הוהב ששנע
 ואל שורר כה"ל יוניל
 ואל חוקול כל שורר יוניל
 ואל מה יוא שורר שפרים א'
 ואל יוא יוא עכובי א'
 שחיל: "ס' אל יציע הקופה
 שחיל עליו היה דה כין יותן
 ואל הנמל מחת: "ס' כין שבר

אמר לו (הבאי) מן החצון יו והבאי (או המדורסקמא) מן הדורסקמא והבאי (או מן החצון) ולא פירש לו אי זה חלון ואילו לדורסקמא נלשם היו הרבה חלונות או הרבה ים לדורסקמות אע"פ שאמר בעה"צ לא היה בלבי על זה אלא על זה פירוש לא היה דעמי על אותו חלון ים כי

אם על השמר מ"מ צעה"ב מעל שהיה
נעשה שליחותו דנדרים שכלל ז' אִין
נדרים: **הבא** י' מן ההלן והבא מן
הדרוסקמא ב' שליח מעצ' פי' לשליחא
צעה"ב ז' שהוא מסתמא גוזר ז' שהרי
עדיין לא ילאו משרות הקדש עד
לא שהוליס: שרש ביד חש"י עשו
שליחותו בעה"ב מעצ' י' ובגמ' פריך
הא לאו בני שליחות נינהו: לא עשה
שליחותו החנוני מעצ' לפי שהס"י אִין
בני מעילה הלכך הקדש לא ילא לחלוין
עד שצאל ליד המטון ויוליס החנוני
גם ומעל המטון נמי דקאמר לשליחא
קאמר: **ביצד** יעשה פי' יצד יעשה
צעה"ב שלא יעמוד המטון: **הבא** י'
בבאיצה נרות. נר הוא כור של צהל י'
של חרס שמשימין צו שמו פתילות
מן והלך והציל לו נצחיה נרות ובצחיה
פתילות: ושיניה שהביא י' נרות
ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות
השליח מעצ' שהרי נרות גמ' מדעת
צעה"ב שכל קנות קנה ממוקד אחר
שלא נעטוה: והלך והביא י'
בפרושה אחרון ובפרושה רישון שניהם
מעצ' ב' ר' יהודה אומר בעה"ב לא
מעצ' ב' בגמ' מפסד פרושהו גבי
חלוק וכו"ג פלוגי באתרוג:

נתן לו דיער והבן פי' שהוא כ"ד של
סכך פי' (ס) אמר ר' אבהו
עשרים בעמק. פי' דכיון דנחא ליה
לעשרה צמחי ענדיד חש"ו הוו ליה
כשליח דתנן הוימים מאזמתי מקבלין
טומאה משחיעו ויעת המעטן מעטן
הוא פני שמשמין צו וימים ויעת דמה
למולל היולא מהן אוקלמר צגמ' דמה
שחיעו צמטמן חשיב משקה דלא נחא
ליה ולא נטו ויעת צקופה פי' דההוא לא
חשיב משקה דלא נחא ליה ו כיון דהולך
לאיבוד ויש לתמוה דלטפו לא שמעינן
מכמה דוכתן הדיא דרשא לא יותן
דומיא דרי' (בב' ד' צ"ג ע"ב) דכיון דנחא
משקה ולמה ליה לאחויי קר משנה ה"ל
לאחויי נמי לא ענדוריה הטל עליו (ס) אמר
התם איכא מעשה מיהא בידי שמים
לכה חיימי הדיא דיעתה חיימא דממילא
ודמיא לשלח ביד חרש דממילא דמי

חרש

בידא כדולה גרוס או כדולה פטילות. שניהם לא מעלו צעה"כ לא מעל שלה חני פרוטה ואין מעילה בחני פרוטה: או שאמר לו הבא לי כו'. ה"נ שניהם פלוני וכו'. השליח מעל ששניה יטו שליחות בפרוטה שלמה ומעל:

זהלך

[illegible]

מיהו דתימא וכו' ולא למעול בעה"כ קמ"ל כיון דלאמר ט' טלו ודעמו
של בעה"כ היינו שליחותיה ומעל: ברתנ' דלעסקמא. טליקא דכתיב
שקריין טס"ק"ב בלע"ז: אע"פ שאמר בעה"כ לא היה בלתי. שמצינן
ואזינו ממקום שבהלל חי אלא מה האחר בעל הבית מעל שהרי נעשית
שליחותו דדברים שבלב שהוא אומר לא
היה בלתי על זה אינן דברים: לא
יז עשה שליחותו. ממה שזכר בעה"כ
בבעל הבית לא מעל דלא איחזקידא
שליחותיה והס' לא מעלו דלאו בני דעה
ויניחו אלא החנווני מעל לכשיוציא כשיתן
אותה פרוטה לשום אדם דהשקא הוא
משנה לה מקדש לחי כשיוצאה ע"ג.
פרוטת של הקדש ביד פקח וזכר בעה"כ
שהיא של הקדש קודם שנעשה ליד
החנווני: החנווני מעל. ו' ולא בעה"כ
ו' ולא שליח (א) (דבעל הבית לא מעל
דכיון דבעה"כ זוכר שהיא של הקדש
קודם שהעניא ליד החנווני
(א) החנווני מעל ולא בעל הבית ולא שליח)
דבעה"כ לא מעל דכיון דזוכר בעה"כ
קודם שנעשה שליחותו איפטר ליה
ממעילה דה"ל מיד ומעילה אינה נוהגת
אלאכל שגגה דכתיב (א) וחטאת שגגה
מקדשי ה' ושלח נמר לא מעל שרי
מעשה שליחותו אבל חנווני מעל לכשיוציא
דהואיל ואינו יודע דשל הקדש היא היא
שגגה גביה: לא יליד יעשה. בעה"כ
מקדשי ה' ושלח נמר לא מעל חנווני מיד

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' על גבי הפיל
והוליכו ה"ו עירוב אלמא
איתעבידא עליהומי:
(ב) רש"י ד"ה חמנוני וכו'
קודם שהגיע ליד החמנוני
הבעה"ב לא מעל לדין
דמוכר כ"ל ותיבות החמנוני
מעל ולא בעה"ב ולא שלח
נמחק: (ג) ד"ה אלא וכו'
שולח לה החנווני: (ד) ד"ה
אלל לא וכו' האי מרש שטא
וקטן נמי אע"ג:

רבינו גרשום

והוא לי בחציה נרות
פתילות ממקום פלוני
ממקום פתילות ופתי
מעל יתנו לו שתי פרי
לי אתרוג והלך והבי
ובאחת רימון שניהם
בערב לא מעל שהווא
היית מבקש והבאת
דינר זהב ואמר לו
והוא לי בחציה נרות
פתילות ממקום פלוני
ממקום פתילות ופתי
מעל יתנו לו שתי פרי
לי אתרוג והלך והבי
ובאחת רימון שניהם
בערב לא מעל שהווא
היית מבקש והבאת
דינר זהב ואמר לו

שמוציא הוואל הוא אינו יודע דשל הקדושה וזהו הוואי גביה שגנה: אלא כיצע יעשה בעצה"ב: מן ממעלה למן פורטה וא כלים של חרש ואומר כר: והא לאו כר שלילוחת אינן. חשי"א אמיא זו וזית. מאימיה מורשורין הוואל תיחב סומאמה משיוציו וזה המעטן. מחמה המעטן שמוכחן שמוצינ' טיטא ובאותה ידע ניות אחר לבעה"ב מפני שחורן מחולין להקדקן כר לעצורן בן ידונית חשית ליה: אבל לא ויעת הקופה. שאותה ויעה שמוצינ' בקופה בשעה שחולטין אשתו והיא לא מכשריט סומאמה מ"י מיתת ידונית המעטן נדנית אלא בנזוח אמרינן דמעטן אק עביד ויעתה ידונית וזה ויעת הוואל חשיבן ומכשריט סומאמה א"ל דמעטן אק בן דעת אלה הכי מני דר' רבא תאכשביא שילוחותיה על ידיו חמל: ור' יוחנן אמי: מחא דנתי שניו ז'אן עקך וקנתי היה היה ויהא חשי"א דלאו ב' דעת היה היה כי מני בן חרש כר: ור'ע"ז' אלא אידכר נתינו ז'אן אלא מעל חשית אלא נזכר חשית שליל מעל. שכינ' נזכר בעצה"ב אלא ב' דעת היה היה כמאן דלא חשית אלא נדל מעל שלילוחותיה ובעצה"ב אלא חל לעל בעל חלך מעל שליל היה היה אלא נזכר אלא חל חשית חזוניו מעל אלה שליל: אמר כר חצי מחתי. היינו טעמא שדילאן חידו מעל ששוכבו חל נזכר והא דאמנ' נזכר בעצה"ב אלא נזכר חשית השליל מעל ששוכבו חל נזכר חשית דרשילא כר היינו דקמין במס' חגיגה שליל עניא מצב והיינו כהורין התלמיס בשערה: חתן לא פורטה אציה חלוחת הוואל בכולה נרות וא בכולה שיערה אלא מעל. חשית לא מעל ששוכבו כשכבר ששינה שילוחות לא ידע בן אלא חצי פורטה ואין מעל בפתוח מפרטה: חן אשאר לו אלא מעל אלא אס א"ל הבא לן בחצית נדן מקוםק פלניו: כר השליל מעל. שליל אעשה שילוחות אמר אלא תורוב דיהו אלא חצי כשכב. בן פורטות והבאת לן קטן ער שדל חשית כשכב: כר